622/01

Den 11. juni 2001 blev i sag nr. 54.484:

xxxxx xxxxxxxxx
xxxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxx

mod

Forsikringsselskabet
Vejle Brand af 1841 g/s
"Gormsgaard"
Gormsgade 2
7100 Vejle

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Forsikringsselskabet Vejle Brand af 1841 g/s, klager ved sin advokat over selskabets sagsbehandling.

Den 2/10 1994 var klageren involveret i et trafikuheld, og den 29/10 1996 udbetalte selskabet en erstatning på 10 %. Med erstatningsudbetalingen fulgte følgende skrivelse, som klageren underskrev og returnerede til selskabet: "Idet vi henviser til ovennævnte ulykkestilfælde samt den lægelige vurdering fra TOPDANMARK FORSIKRING, hvor invaliditetsgraden er fastsat til 10%, skal vi hermed meddele, at erstatningsbeløbet på Deres ulykkesforsikring i vort selskab herefter vil andrage kr. 82.400.-. For god ordens skyld gør vi opmærksom på, at eventuel skade, der fremover kan henføres til ovennævnte ulykkestilfælde ikke vil være erstatningsberettiget, jfr. pkt. 2.3/6.2.4 i forsikringsbetingelserne. Vi beder Dem venligst på vedlagte kopi bekræfte, at De er indforstået med ovennævnte, hvorefter erstatningsbeløbet vil blive Dem tilsendt."

Advokaten har forklaret, at sagen blev forelagt Arbejdsskadestyrelsen på ny, som den 7/8 2000 fremkom med følgende udtalelse, stilet til advokaten: "Vi er blevet bedt om en udtalelse om méngraden og erhvervsevnetabet efter erstatningsansvarslovens § 10 samt om stationærtidspunktet. Der er i forbindelse med vores udtalelse om erhvervsevnetab ikke taget stilling til, om skadelidte er omfattet af erstatningsansvarslovens § 8.

På grundlag af de foreliggende oplysninger, herunder P.E.S.'s neuropsykologisk erklæring af 18. november 1999 og P.D.'s neurologiske speciallægeerklæring af 26. april 1999 vurderer vi méngraden til 20 procent, jf. erstatningsansvarslovens § 4. Vi har lagt vægt på, at der er følger efter forvridning af halshvirvelsøjlen med konstante svære symptomer ledsaget af symptomer efter samtidig hjernerystelse. Skadelidte blev som fører af bil påkørt fra siden af anden bil, hvorved han pådrog sig et direkte hovedtraume og forvridning af halshvirvelsøjlen. Han var ikke bevidstløs ved tilskadekomsten, men besvimede senere samme dag, hvorfor han blev kortvarigt indlagt, men CT-scanning af hjernen viste intet abnormt. Han har siden haft daglig hovedpine og månedlige tilfælde med synsforstyrrelser og let svimmelhed. Der har været gradvis forværring af tilstanden frem til oktober 1998, hvor der indtrådte en markant forværring med konstant hovedpine, svimmelheds- og besvimelsesanfald. Objektiv undersøgelse har vist nedsat bevægelse i halshvirvelsøjlen og udtalt ømhed af nakkefæstere og skulderåg. På trods af det lange forløb vurderes generne at stamme fra tilskadekomsten i 1994. Vi vurderer erhvervsevnetabet til 65 procent, jf. erstatningsansvarslovens § 5. Det fremgår af førtidspensionssagen fra kommunen, at skadelidte havde forskelligt ufaglært arbejde indtil 1992, hvorefter han kom i lære som lastvognsmekaniker. Han fuldførte dette på trods af tiltagende hovedpinegener efter tilskadekomsten i 1994, og blev i 1996 ansat som mekaniker. På grund af de tiltagende gener blev han sygemeldt i oktober 1998 og indlagt en uge på neurologisk afdeling i december 1998. Han forsøgte kortvarigt at genoptage arbejdet delvist i foråret 1999, men måtte opgive og var igen i juni 1999 indlagt til bl.a. smertebehandling. Der blev iværksat revalidering til lettere lager- og kontorarbejde 1. oktober 1999, hvilket blev opgivet i april 2000, og fra 1. juni 2000 er der tilkendt mellemste førtidspension, da pensionsnævnet finder erhvervsevnen varigt nedsat med omkring 2/3 på grund af tilskadekomsten i 1994. Vi er enige i denne vurdering, hvorfor vi vurderer erhvervsevnetabet til 65 procent. Stationærtidspunktet er skønsmæssigt fastsat til 2. april 1995, svarende til 6 måneder efter tilskadekomsten, hvor der efter lægelig vurdering ikke vil ske en væsentlig bedring af helbredstilstanden."

Af den i Arbejdsskadestyrelsens udtalelse nævnte speciallægeerklæring af 26/4 1999 fra speciallæge i neurokirurgi P.D., fremgår bl.a.: "Konklusion Det drejer sig om en 26-årig mand, der 02.10.94 er udsat for et færdselsuheld, hvor han som fører af bil påkører anden bil, der pludselig kører ud foran ham fra sidevej. Skadelidte slår hovedet op i for-

ruden og pådrager sig i forbindelse med ulykken formentlig en piskesmældslæsion. Initialt er han uden gener, men den følgende dag kraftig hovedpine og træthed. Besvimer samme dag og indbringes til Vejle Sygehus. Er indlagt i en uge på mistanke om følger efter hjernerystelse. Der er blev foretaget skanningsundersøgelse af hjernen, der ikke viste nogen abnormiteter. De følgende fire år har skadelidte daglig hovedpine samt tilfælde en gang om måneden med synsforstyrrelser og svimmelhedsanfald. Disse gener tog gradvist til i intensitet i denne periode, således at skadelidte var nødt til at tage tabl. Pamol 3-4 gange dagligt til sidst på grund af generne. I oktober 1998 kommer der uden provokation en udtalt forværring af tilstanden og siden da har han haft konstant meget kraftig hovedpine, endog med intermitterende forværring, ved let fysisk aktivitet. Endvidere er svimmelhedsanfaldende taget til, således at disse nu er til stede én til to gange dagligt og han har også været besvimet talrige gange efter oktober 1998. Siden februar 1999 er besvimelsesanfaldende dog aftaget efter, han er startet medicinsk oxygen-behandling. I forbindelse med anfaldet er der ikke tungebid eller ekskretafgang. Har fået foretaget eeg-undersøgelse uden for anfald samt lige efter et anfald, uden dette har vist nogen abnormiteter. På grund af generne har han ikke haft mulighed for at klare sit nuværende arbejde som lastvognsmekaniker. Har derfor været sygemeldt siden oktober 1998."

Den 9/8 2000 fremsendte advokaten Arbejdsskadestyrelsens udtalelse til selskabet med henblik på yderligere erstatningsudbetaling. Dette har selskabet afvist med henvisning til, at kravet forfaldt den 2/4 1995 eller senest i 1997, hvor helbredstilstanden blev gradvist forværret.

Klagerens advokat har over for nævnet gjort gældende, at klagerens stationærtidspunkt er irrelevant for fastsættelsen af forfaldstidspunktet, idet der har været tale om en situation efter erstatningsansvarslovens § 11, hvor sagen kunne genoptages på grund af en forværring af helbredstilstanden. Advokaten mener, at forældelsen efter forsikringsaftalelovens § 29 tidligst begynder at løbe fra udgangen af 1998, idet klageren først her konstaterede den forværring af helbredstilstanden, som førte til Arbejdsskadestyrelsens udtalelse.

I selskabets skrivelse af 21/11 2000 til nævnet hedder det bl.a.: "Den 29. oktober 1996 udbetalte vi en erstatning svarende til en méngrad på 10% ... Klageren skrev bl.a. under på, at han var indforstået med erstatningen. Efter erstatningsudbetalingen afsluttede vi sagen den 01. november 1996. Herefter har vi ikke hørt til sagen før modtagelsen af brev af den 09. august 2000 fra klagerens advokat, hvoraf det bl.a. fremgår, at sagen har været til udtalelse i Arbejdsskadestyrelsen, jfr. udtalelse af 07.08.2000, og at klageren rejser krav om yderligere erstatning. Arbejdsskadestyrelsen har skønsmæssigt fastsat stationærtidspunktet til 6 måneder efter tilskadekomsten. Méngraden er vurderet til 20%. Det fremgår endvidere af Arbejdsskadestyrelsens udtalelse, at klagerens helbredstilstand gradvist er blevet forværret frem til oktober 1998, hvor der indtrådte en markant forværring med konstant hovedpine, svimmelheds- og besvimelsesanfald. vi gør gældende,

- at kravet er forfaldet på stationærtidspunktet den 02. april 1995, jfr. FAL § 24,
- at den 5-årige forældelse i henhold til FAL § 29, der er en absolut forældelsesfrist, udløb den 02. april 2000,
- at Arbejdsskadestyrelsen har vurderet, at klagerens helbredstilstand gradvist er forværret siden tilskadekomsten,
- at klageren senest må have fået kundskab om kravet og om at det var forfaldent i løbet af 1997,
- at den 2-årige forældelse i henhold til FAL § 29 senest udløb ved udgangen af 1999,
- at klageren har godkendt méngraden og erstatningsudbetalingen ved sin underskrift på vort brev af den 29.10.1996, og
- at erstatningsansvarslovens § 11 er irrelevant for denne sag, der vedrører erstatning fra en ulykkesforsikring."

Advokaten har hertil i skrivelse af 27/11 2000 til nævnet bemærket: "Jeg skal fastholde, at min klient først med udgangen af 1998 blev klar over, at der var sket en forværring. For så vidt angår Vejle Brands anbringende om, at min klient har godkendt méngraden og erstatningsudbetalingen ved underskrift på Vejle Brands brev af 29. oktober 1996, skal jeg gøre gældende, at denne underskrift ikke kan være bindende for min klient, idet der er tale om bristende forudsætninger for min klient, da han naturligvis med sin underskrift gik ud fra, at hans tilstand nu var stationær og ikke blev værre."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.: "**2 HVAD DÆKKER FORSIKRINGEN IKKE** ... 2.3 Forværring af følgerne af ulykkestilfælde, der skyldes en tilstedeværende eller tilfældig tilstødende sygdom. ... **6 HVILKE ERSTATNINGER YDER FORSIKRINGEN** 6.2 Erstatning ved invaliditet 6.2.1 Hvis et ulykkestilfælde, der er dækket af forsikringen, bevirker at den forsikrede bliver varigt invalideret, betales erstatning med så mange procent af forsikringssummen, som invaliditeten er fastsat sat. ... 6.2.4 Der betales ikke erstatning for en før ulykkestilfældet bestående invaliditet, og en sådan kan ikke bevirke, at invaliditeten ansættes højere, end hvis den forsikrede før ulykkestilfældet havde sin fulde førlighed. 6.2.5 Invaliditeten fastsættes – uden hensyn til forsikredes erhverv – efter den tilskadekomnes medicinske invaliditet på grundlag af de lægelige oplysninger og de i pkt. 19 anførte regler for ansættelse af invalidegraden. 6.2.6 Eventuel uenighed om afgørelse truffet af selskabet, kan indbringes for Sikringsstyrelsen, hvis afgørelse er bindende for begge parter."

Nævnet udtaler:
Det kan efter de lægelige oplysninger lægges til grund, at der opstod en forværring i klagerens helbredstilstand i oktober 1998, og at klageren anmeldte dette over for selskabet den 9/8 2000, kort efter at Arbejdsskadestyrelsen havde forhøjet hans méngrad. Nævnet finder herefter, at klagerens krav på yderligere erstatning ikke er forældet hverken efter den 2- eller 5-årige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29.

Derfor

b e s t e m m e s :

Selskabet, Forsikringsselskabet Vejle Brand af 1841 g/s, skal anerkende, at klagerens krav på yderligere erstatning ikke er forældet, og selskabet skal opgøre og udbetale den yderligere erstatning med renter efter forsikringsaftalelovens § 24.

Marianne Højgaard Pedersen